

DE GESTOLEN SCHATKIST

Petra Louise Muris

“De gestolen schatkist.”

Geïllustreerd en geschreven
voor kinderen rond 8 jaar en ouder,
door PetraLouise Muris.
Wereldwijd geregistreerd.

Let op: waarom ergens lid worden of betalen?

Alle geschreven en geïllustreerde kinderboeken zijn op de
kindvriendelijke site van kinderboek-online.nl gratis zonder reclame
en gebedel voor goede doelen voor eigen gebruik te downloaden.
Zie de voorwaarden op bovengenoemde site.

Bladzijde	Hoofdstuk
3	1 Een toren vol goud.
7	2 De reuze spaarpot.
11	3 In de kamer van de koning.
14	4 Wie kent mijn geheim?
17	5 De Koning liegt.
22	6 De schatbewaarder.

Dikke letters, harde stem.

HOOFDSTUK 1

EEN TOREN VOL GOUD.

Het is in de donkerste maanloze nacht.

Een oude man in een lange mantel sjouwt met veel moeite een kist naar het strand.

Hij trekt de kist in zijn roeiboot en roeit ermee naar de open zee.

Daar dumpst hij de kist in het zilte zeewater.

De kist zinkt meteen naar de diepte maar komt enige tijd later weer boven drijven.

Als jij je mocht afvragen wat er zoal in die kist zat moet ik je teleurstellen.

Alleen de zeepiraten die de kist zagen drijven weten het.

In het deksel van de kist vonden zij een tekst.

Deze tekst stond samen met een schatkaart in het deksel van de kist gegraveerd. (In het hout gekerfd)

Daaruit bleek dat het de schatkist van de rijkste koning ter wereld moest zijn.

Die kist was van de koning van Vogelkop die nog altijd een groot geheim met zich meedraagt.

Het is pas half vier in de mistige ochtend.

Door die mist is het onmogelijk het piratenschip te zien dat voor de kust van Vogelkop voor anker ligt.

De piraten op het schip zijn iets van plan.

Het is een geroezemoes van jewelste.

Iedereen is opgetogen en vreselijk druk.
Zij weten dat de koning van Vogelkop stinkend rijk is. En... dat hij zijn goud in een toren bewaard.
Omdat er geen bewaking bij die toren staat, moet het goud gemakkelijk te roven zijn.
Het ligt dus voor het grijpen.

Kapitein Kalebas stuurt één van zijn mannen naar de kust. Die moet zien of het veilig is.
De oude zeepiraat meneer Grijpgraag, roeit naar de kust en komt enige tijd later met goed nieuws terug.

— ‘Kapitein Kalebas, de kust is veilig.
Het is nog stil op het eiland.
Iedereen slaapt denk ik. Ik zag geen soldaten.
Niemand staat op wacht.
Verderop kunnen wij een inham invaren.
Daar kan ons schip aanmeren.
De toren staat vlakbij de haven.
We stelen het goud en gaan er dan vlug mee vandoor. Niemand zal ons tegenhouden.’
Grijpgraag schraapt zijn keel en denkt hardop: ‘ik schat dat wij binnen een half uurtje weer kunnen vertrekken.’
— ‘Fijn zo Grijpgraag, zo mag ik het horen!’

Kapitein Kalebas draait zich naar zijn bemanning.

— ‘Mannen haal het anker op!

Binnen een half uur zijn we rijk!’

Het schip komt in beweging en vaart door dikke mistflarden de inham in.

Al gauw is het haventje van Vogelkop te zien.

Zodra het schip stil ligt, springen tientallen piraten van boord en rennen de hoge heuvel op.

Bovenaan de heuvel staat het kasteel van Vogelkop.

En naast dat kasteel staat de grauwe toren waarin al het goud van Vogelkop ligt opgeslagen.

Zodra de eerste mannen boven zijn vragen zij zich af waar de deur in de toren is. Zij rennen rond de toren maar een deur vinden zij niet.

Als al het goud in de toren is, hoe hebben zij dat daar dan ingedaan?

Hebben zij eerst dat goud neergelegd en daar vervolgens een muur omheen gebouwd?
De piraten duwen met al hun kracht tegen de muur want de toren zou dan moeten instorten.
Dat hadden zij toch in het deksel van de kist gelezen?

Hoe hard zij ook duwen, de keiharde muur blijft overeind staan.
Kanonskogels willen zij niet gebruiken, dan schrikken alle mensen wakker.

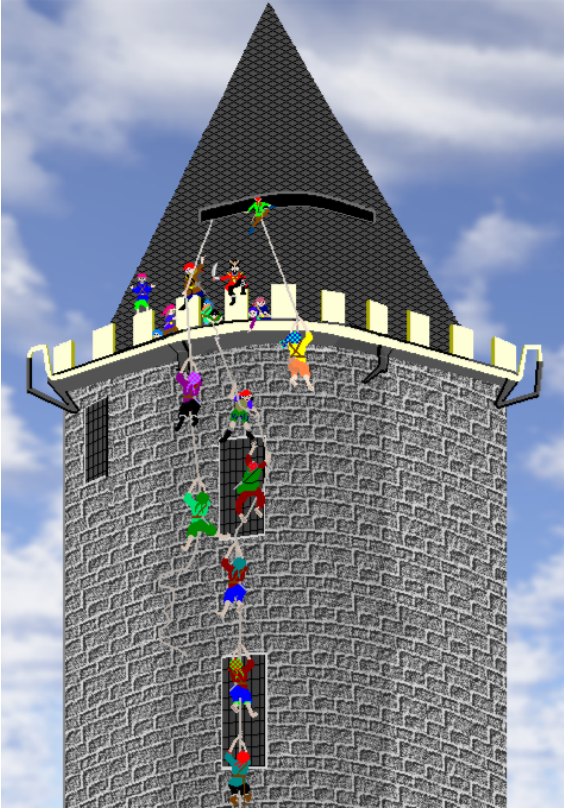
De kapitein kijkt omhoog.
Hij vraagt zich af of de toren misschien een hele grote volle spaarpot is.
Zo eentje met een gleuf voor al het geld.
En zou die gleuf daar bovenin het dak zijn?
— ‘Haal enterhaken Grijpgraag!’ sist hij.
‘Wij moeten de toren beklimmen.
Daarboven zie ik een spaargleuf.
Met de haken en het lange touw zijn wij in een tel boven.’

Grijpgraag rent naar het schip en komt even later met drie enterhaken terug.
In die hele vroege ochtend beklimmen de piraten de grauwe toren.

HOOFDSTUK 2 DE REUZE SPAARPOT.

De piraten zijn dolblij nu zij eindelijk op het dak van de toren staan en daar de spaargleuf ontdekken.

— ‘Joepie, het is een reuze spaarpot kapitein!

Zou die vol goud zijn,’ juichen de piraten.

‘Maar, hoe moet die dan open?’

De kapitein vraagt zich dat ook af.

Hij denkt diep na.

— ‘Grijpgraag!’ roept de kapitein plots.
‘Ik heb een goed plan! Jij bent erg mager.
Klim jij eens door die spaargleuf?
Hier is een lantaarn dan kun jij het goud zien
blinken.
Misschien zie jij dan ook ergens een deur of een
luik.’

Omdat Grijpgraag erg nieuwsgierig is, klimt hij snel
door de gleuf en laat zich met een touw in de toren
zakken.

Zijn lantaarn beschijnt een deel van de binnenkant
van de toren. Hij schrikt.

— ‘Kapitein ik moet u iets vertellen,’ roept hij met
bevende stem.

— ‘Ja Grijpgraag zeg het maar, ligt er veel goud?
Misschien hebben wij dan geen plaats genoeg op
ons schip.’

— ‘Nee, het is hier zo donker.

En ik zie helemaal geen goud en ik zie ook geen
luik of deur.

Ik geloof wel dat er een kist in de diepte staat.

Als die open kan, kan ik zien of er iets in ligt.’

De kapitein schreeuwt: **‘schiet op Grijpgraag!**

**De kist moet wel uit de toren voordat iedereen
wakker wordt!’**

De koning schrikt wakker door het plotselinge geschreeuw van kapitein Kalebas.

Dat is erg want de koning heeft altijd een slecht humeur als hij net wakker is.

Het is veel beter om de koning te laten uitslapen.

Nu is hij kwaad omdat hij nog wel even had willen slapen.

— **‘Wie durft daar herrie te schoppen?’**

schreeuwt hij kwaad. ‘Als ik erachter kom wie dat was zal ik hem eens een lesje leren.

Een lange gevangenisstraf zal hem wel passen.

Hij slaat krachtig het dekbed van zich af en sjokt mopperend zijn slaapzaal uit.

— ‘Wie maakte die rotherrie?’ vraagt hij aan de wachters bij zijn deur.

— ‘Wij niet Sire en uw bedienden slapen nog,’ piepen de wachters angstig.

— ‘Als ik nog wat hoor, zoeken jullie uit wie die boosdoener was.

Ik ga nu weer even naar mijn bed.

Laat ik niet merken dat iemand mij wakker schreeuwt, anders zwaait er wat!’

Boven op de toren fluisteren de piraten: ‘hoe krijgen wij die schatkist uit de toren?

Wij zullen de toren moeten afbreken maar dat kost tijd en veel tijd hebben wij niet.’

Dan schreeuwt Grijpgraag binnenin de toren:
**‘er is hier een steentje los kapitein Kalebas!
Ik denk dat er meerdere los zitten!
Ik denk dat ik de toren kan afbreken!’**

Zodra Grijpgraag de steen uit de muur trekt gaat er plotseling een vierkant stuk muur omhoog.

Grijpgraag ziet een gangetje. Omdat hij denkt dat

daar de uitgang is, sleept hij met veel pijn en moeite de schatkist de gang in. Omdat de muur meteen sluit, kan hij zijn lantaarn niet meer pakken. Nu de schatkist in de gang staat vraagt Grijpgraag zich af waar de uitgang kan zijn.

— ‘Jakkes,’ zucht hij: ‘het is hier zo donker.

Och help, ik ben gevangen. Ik zit tussen twee muren! Ik kan hier niet meer uit, **hellupie!’**

Hij wrikt paniekerig aan elke steen.

Hij is bang dat hij voor altijd blijft opgesloten.

Gelukkig zit er eentje zit los. Als hij die uit de muur trekt gaat er een ander stuk muur omhoog.

— ‘Ik heb gelukkig de kist bij mij,’ denkt Grijpgraag tevreden. ‘Nu moet ik ‘m nog naar het schip slepen. Puf, wat is die zwaar.’

HOOFDSTUK 3

IN DE KAMER VAN DE KONING.

Grijpgraag is zo bezig dat hij nog niet beseft waar hij is.

De oude zeepiraat staat middenin de slaapzaal van de koning.

Hij staat daar met de zware schatkist.

Hij kijkt op omdat hij geen frisse buitenlucht ruikt en de wind niet voelt.

Wat schrikt hij als hij de slapende koning ontdekt.

De koning snurkt gelukkig zo hard dat hij de muur niet hoort dichtklappen.

Grijpgraag trilt op zijn benen, zo bang is hij.

Hoe kan hij wegglijpen zonder dat de koning wakker schrikt?

Hij moet nu zonder kist vertrekken anders zwaait er wat.

Heel voorzichtig opent hij de deur in de slaapzaal.

Het staat nu op een kiertje.

Hij kan er niet uit want er staan soldaten voor de deur. Grijpgraag moet dus iets anders verzinnen.

— ‘Dan maar door het raam,’ denkt Grijpgraag.

Hij maakt aanstalten om naar het venster te lopen als de koning zich plotseling omdraait.

Gelukkig droomt die verder.

Nu loopt Grijpgraag heel voorzichtig

op zijn plakkende blote voeten naar het raam.

— ‘St,’ denkt Grijpgraag: ‘de koning mag niet wakker schrikken. Oei wat nu, dit raam kan niet open.’

Hij wrikt nogmaals aan het raam.

— ‘Wat moet ik doen, wat moet ik doen!

De schatkist staat middenin de slaapzaal en ik moet mij snel verstoppen voor ik word ontdekt.’

Hij pakt de vaas van de tafel en grist het tafelkleed weg dat eronder ligt.

Hij gooit het kleed over de kist en zet de vaas erbovenop.

Dan kruipt hij zo stilletjes mogelijk onder het bed van de koning en blijft daar trillend liggen.

Natuurlijk horen de anderen Grijpgraag niet meer daarom moet iemand anders door de spaargleuf. Er hangt niemand anders aan het touw dan de piraat die als tweede naar beneden moet. De toren blijkt leeg en Grijpgraag is opgelost als sneeuw voor de zon.

Als hij weer omhoog klautert en weer op het dak staat, vertelt hij de kapitein dat de toren leeg is. Bibberend zegt de tweede piraat: ‘er is beneden in het donker een enge draak die Grijpgraag heeft verslonden. Heus kapitein, we moeten naar ons schip terug. Hij moppert: ‘er lag helemaal geen goud.’

— ‘Dan moet het allemaal verzonnen zijn.
Waarom dan zo een grote spaarpot?
We zijn helemaal voor niets hiernaartoe gekomen
en nu ben ik ook nog mijn beste vriend verloren.
Opgegeten door een draak zei je?
Nou, dan zit er niets anders op dan hier weg te
gaan,’ moppert de kapitein.
‘Kom mannen wij keren naar ons schip terug.
Laten wij meteen de haven uitvaren.
Het is jammer dat er geen goud was.
Iemand was ons voor, neem ik aan.
Ach, zodra er een schip voorbij komt plunderen wij
dat leeg dan hebben we tenminste iets.’

De boodschapper van de koning ziet het
piratenschip maar durft er niet naartoe te gaan.
Wat deden die piraten aan land?

HOOFDSTUK 4

WIE KENT MIJN GEHEIM?

Twee uur later zit de koning rechtop in zijn bed. Hij vindt het tijd om op te staan want hij heeft trek in zijn ontbijtje.

Hij rekt zich uit en geeuwt: ‘tjonge, weer een nieuwe dag!’

Hij kuiert zijn bed uit om het gordijn te openen. Oei, hij stoot zich gemeen aan de schatkist die plompverloren middenin zijn slaapzaal staat.

— **‘Salamanders, wie heeft dat onding hier neergezet!’** schreeuwt hij.

— ‘O nee, hij zit toch nog wel dicht?

Heeft iemand de schatkist soms opengedaan en ontdekt dat er alleen een dikke zware ijzeren ketting in ligt?

O moedertje, wie heeft mijn geheim ontdekt!

Tja, nu komt het uit dat ik al het goud en alle waardevolle dingen en het geld heb opgemaakt. Ik heb alles aan feestjes uitgegeven en er mooie nietszeggende dingen voor gekocht.

Och hoe dom kon ik zijn.

Nu weet straks iedereen dat ons land geen ene cent meer bezit. Wij zijn straatarm!

Ik heb alleen nog mijn kroon, mijn ringen en mijn ketting.’

Hij jammert: ‘het geld dat ik daarvoor kan krijgen is te weinig voor mijn land.

Iedereen zal honger lijden en dat is mijn schuld.

Ik verzin wel iets, wacht maar af.’

“BONK, BONK, BONK, BONK!!!”

De koning schrikt van het plotselinge gebons op de deur.

— ‘Sire,’ roept de boodschapper op de gang:

‘ik kom even zeggen dat ik twee uur geleden piraten in de haven zag!

M... Maar ik mocht u niet eerder wekken anders was u boos op mij geworden.’

— ‘Ik kom zo beste vriend. Ik ben nog niet aangekleed. Ga maar vast naar de eetzaal.’

Ondertussen probeert Grijpgraag een oplossing te bedenken.

Hoe kan hij ongezien onder het bed vandaan komen en het kasteel uitvluchten?

Dan hoort hij de koning mompelen: 'straks wisselen de soldaten van wacht.

In die tussentijd sleep ik de schatkist naar de gang. Als er dan na tien minuten andere wachters komen vinden zij de kist.'

De piraat ziet van onder het bed hoe de koning de kist verschuift.

Hij wacht even om te zien of de koning terugkomt maar gelukkig blijft hij weg.

Voorzichtig opent hij de deur.

— 'Ik kan er vandoor,' jubelt hij en rent alsof een beer hem achterna zit.

Dan botst hij tegen een kok met een mand vol brood.

De broodjes vallen uit de mand en de koksmuts van de kok vliegt door de lucht.

— 'Die is voor mij!' denkt Grijpgraag.

Hij trekt de muts over zijn hoofd en holt als een dolle hond de boodschapper omver.

— 'Waarom zo een haast? vraagt die geschrokken.

— 'Het brood is gevallen, ik moet meel halen!' hijgt Grijpgraag. 'De koning moet nog ontbijten!'

De boodschapper gelooft hem.

HOOFDSTUK 5 DE KONING LIEGT.

De koning zit aan de eettafel, hij wacht op zijn ontbijt.

Tegenover hem zit zijn boodschapper die honderduit vertelt over het grote piratenschip.

De koning zwijgt, hij wil nog niets zeggen behalve dat het brood wegblijft.

— ‘Ach,’ grinnikt de boodschapper: ‘ik had het u al kunnen vertellen.

Al het brood was op de vloer beland.

Het is alleen nog goed voor de honden.

Er wordt meel gekocht om nieuw brood te bakken.

U zult nog even geduld moeten hebben.

Zal ik vragen of er iets anders te eten is?

Lust u soms een gebakken eitje of hebt u trek in fruit?’

— ‘Ja ga maar. Vraag maar of er appels zijn. Ik eet graag een appeltje.’

Nu de boodschapper de eetzaal uit is komen er wachters binnenrennen.

— ‘Sire, Sire!

Uw schatkist staat in de gang.

Wij nemen aan dat iemand die kist had willen stelen!

Uw leger is al naar de boeven opzoek.’

— ‘Menen jullie dat nou?’

Heeft iemand mijn schatkist proberen te stelen?

En staat die op de gang? Wat vreemd.

Ik ga gauw kijken, lopen jullie mee?’

De wachters lopen achter hun koning naar de brede gang waar de kist staat.

— ‘Ik zal kijken of alles er nog inzit, even de sleutel pakken.’

Als hij de schatkist opent zucht hij: ‘och, och, ik ben bestolen. De dieven hebben voor de grap een ijzeren ketting in de kist gedaan.

Hoe kwamen zij in de toren terwijl ik sliep?

Er stonden toch wachters voor mijn deur?’

— ‘Wij waren er nog niet. Misschien is het tijdens het wisselen van de wacht gebeurd.

Daar zit tien minuten tussen.’

— ‘Dat moet wel want die kist stond er nog niet toen ik mijn kamer verliet.

Maar komen jullie alsjeblieft verder, ik moet zien of mijn andere schatkist er nog staat.’

De koning opent de eerste stenen deur en daarna de andere. Dan staan zij in de toren.

De allergrootste lege spaarpot van het land.

— ‘Oei, onze spaarpot is leeg!

De andere schatkist is weg en de berg goud is ook verdwenen.’

Dan liegt hij: 'dat moeten die piraten hebben gedaan.'

Hij lacht stiekem in zijn vuistje: 'ha, ha, niemand weet dat ik die piraten hierheen heb gelokt.

Dat ik een lege schatkist in de zee heb gedumpt.

Dat moest wel want iemand moest toch de schuld krijgen?

Niemand mag ooit weten dat ik al het goud heb opgemaakt.

Laat iedereen maar denken dat de piraten al ons goud en geld hebben gestolen.'

De koning is blij dat hij zijn leugen weet te verdoezelen.

Hij is blij dat de domme piraten hebben toegehapt.

Dat die de gekerfde boodschap in de schatkist hebben gelezen en daardoor naar Vogelkop zijn gelokt. Zij' krijgen straks de schuld.

— 'Toch heb ik nog een probleem,' denkt de koning: 'hoe komt toch die tweede kist in mijn slaapzaal?'

Hij piekert: 'iemand moet die kist hebben geopend en die uit wraak expres hebben neergezet.

Maar wie? Wie heeft de lege toren gezien?

Wie zag dat er geen goud was en dat er dus niets te halen viel?'

Hij zucht: 'och, nu kent iemand mijn geheim.
Wie wist de ingang van mijn toren en hoe die open
moest? Wie wist ongezien mijn kamer binnen te
gaan? Als ik toch eens wist wie het was,
dan zou ik hem kunnen opsluiten.
Niemand gelooft een boef.
Of waren het toch die piraten?
O jee, als mijn leugen maar niet uitkomt!'

— 'Mannen,' roept hij naar zijn wachters:
'roepen jullie mijn boodschapper, ik wil hem
spreken. Laat hem naar de troonzaal komen.'

Even later knielt de boodschapper voor de troon.

— ‘Sire, het spijt mij, ik had u toch moeten wekken om te vertellen dat er piraten aan land waren.

Nu zijn zij er vandoor.

Zij hebben al ons goud meegenomen.

Het is mijn schuld dat ons land nu straatarm is.

Ik was te laf om hen tegen te houden.’

— **‘Zeg, hoe weet jij nu al dat de toren leeg is?’**

buldert de koning nijdig.

— ‘Iedereen weet al van de roof Sire.

Praatjes gaan snel.

Nogmaals, het spijt mij Sire dat ik de piraten niet heb durven tegen te houden.’

— ‘Ach kop op beste man, geld maakt niet gelukkig. Het is wel nodig om aan eten te komen.

Ik stuur jou er dus opuit om goud te lenen.

Wij komen er wel weer bovenop.

Ik, de baas van Vogelkop, ben niet klein te krijgen.

Het geld dat wij in de toekomst verdienen verhuist naar de andere grauwe toren.

Die staat beter beschermd. Kijk beste man, hier

heb je een brief. Geef die aan de radja van Luzon.

Dan weet hij dat hij zijn goud weer terugkrijgt.’

Blij dat de boodschapper weg is en iedereen denkt dat de piraten alles hebben gestolen, lacht hij: ‘ha, ha, piraten zijn toch ergens goed voor.

Mijn volk mag nooit weten dat ik hen heb bestolen.’

HOOFDSTUK 6

DE SCHATBEWAARDER.

Midden op zee drijft de roeiboot van de koning.
Grijpgraag stal de boot.

Hij heeft moeilijkheden want er staat een sterke stroming op zee.

Tot overmaat van ramp gaat het stormen en regenen.

Dan, tot zijn grote geluk vaart er een schip voorbij.
Iemand op dat schip heeft zojuist de lege schatkist opgevist.

Die waardeloze kist die de piraten uit nijd weer in zee hadden geworpen.

— ‘Wilt u hier aan boord komen?’ vraagt iemand op het schip.

— ‘Graag!’ roept de oude zeepiraat die doodop is.

De boodschapper van de koning trekt hem met een touw aan boord.

Als Grijpgraag droge kleding krijgt ziet hij ineens de schatkist staan.

— ‘Mooie kist,’ mummelt hij. ‘Zit er iets in?’

Het lijkt wel een schatkist.’

— ‘Dat is het ook,’ zucht de boodschapper.

‘Het is een bijzondere kist.

Er staat iets in het deksel geschreven.

Het is geschreven door mijn koning om te
verdoezelen dat hij heeft gestolen.
Ik zie het aan zijn handschrift.
Ik vergeleek het met de brief die ik nog moet
bezorgen.
Kijk, hij schrijft letters met bijzondere fraaie krullen
zoals niemand anders dat kan.
Zie je de schatkaart?
Hij legt uit waar goud te halen valt.
Ja, ja, al het goud uit onze spaarpot.
Wij hebben de grootste spaarpot van het land.
Onze spaarpot zat ooit tjokvol goud en geld.
Ons volk zou niets tekort komen.
Mijn koning heeft alles zelf opgemaakt.
Men meent: al is de leugen ook zo snel, de
waarheid achterhaald het wel.
Nou, dat klopt ook.
Vandaar dat ik nu weet hoe het allemaal gegaan
moet zijn.
Hij wilde niet dat wij achter de waarheid kwamen.
Die piraten vonden niets anders dan deze lege kist
en de kist met de ijzeren ketting erin.
Wij hadden al niets meer, alles was op en de
spartoren was toen al helemaal leeg.
Nu kan ik wel een boel heisa schoppen zodat hij
gearresteerd wordt maar wat schiet ons volk
daarmee op?
Zij moeten eten en veilig zijn.'

— ‘Ik zou de kist verbranden,’ oppert Grijpgraag.
‘Laat jouw koning de koning blijven.

Het volk heeft leiding nodig.’

Hij grinnikt: ‘ha, ha ik zou wel eisen dat het goud voortaan bewaakt wordt zodat niemand het kan stelen.

Er moet een schatbewaarder komen die bijhoudt wat er aan goud binnenkomt en wat er uitgegeven wordt. Eentje die net zo goed rekent als ik.’

— ‘U bent een wijs man,’ glimlacht de boodschapper. ‘Waar ging u eigenlijk naartoe?’

— ‘Ik?... uh vissen.’

— ‘Zonder netten?’

— ‘Mijn net is door de sterke stroming in zee weggespoeld,’ liegt Grijpgraag omdat hij in werkelijkheid het piratenschip zocht.

— ‘Wilt u met mij mee?’

U bent een wijs man, ik zal u goed belonen.

U kunt een goed woord doen bij de radja van Luzon zodat wij er zeker van zijn dat wij goud mee naar Vogelkop kunnen nemen.

Ik doe ook een goed woordje voor u bij de koning zodat hij u als schatbewaarder aanneemt.

Komt u van Vogelkop?’

— ‘Nee, ik kom uit een ver land.

Ik ben lang geleden op Vogelkop aangespoeld en sindsdien woon ik daar in mijn eentje.

Ik leef van vis,’ liegt Grijpgraag omdat hij nooit zou vertellen dat hij een piraat was.

Na een tijd legt het schip aan voor de kust van Luzon en na een lang maar moeizaam gesprek krijgen zij heel veel goud mee.

Het is hen enkel meegegeven omdat Grijpgraag als schatbewaarder is voorgesteld omdat hij zo goed kan rekenen.

De radja van Luzon twijfelt er niet aan dat hij eens al zijn goud terugkrijgt.

Daarom krijgt de boodschapper niet alleen het goud mee. Hij krijgt ook een brief mee voor de koning van Vogelkop die Grijpgraag wel als

schatbewaarder moet aannemen ook al vind hij dat naar.

De oude piraat vindt het heerlijk om telkens te mogen rekenen.

Hij vindt het ook fijn om de spaartoren; die langer hoe voller raakt, te mogen bewaken.

Sindsdien verdwijnt er niets meer zomaar uit de nieuwe spaartoren zonder dat iemand het weet.

De radja van Luzon kreeg na een poos al zijn goud terug.

Maar, wat gebeurde er met de koning?

Die had toch zijn eigen bevolking bestolen?

Moest hij geen straf krijgen zoals iedereen?

Nee, de boodschapper deelde het geheim met Grijpgraag. Niemand kwam het te weten.

De koning bleef koning.

Hij kreeg geen kans meer om zijn volk te bestelen.

Toch weet hij nog steeds niet wie de schatkist in zijn slaapzaal had gezet, hoe hij ook piekert.

Wie kende toch zijn geheim?

Hij weet het nog steeds niet.

Dat weet alleen Grijpgraag die voortaan met zijn leven de torenhoge spaarpot bewaakt.

EINDE.